Дневникът на Ане

Новини | Култура | на 10.09.2026 05:00 | от Мария Донева

Защо говорим за това?

Ние, възрастните, всякак се опитваме да покажем на децата колко хубаво, полезно и приятно е четенето. Дори се боя, че прекаляваме; понякога поддържаме тезата за четенето като удоволствие с голяма настойчивост и децата може да останат с впечатлението, че всяка книга трябва задължително да ги забавлява. Не, не е задължително. Има книги, които ни разтърсват с красотата си, с истините, разкрити в тях, но и с мрака, който описват. Литературата е огледало на човечеството, а понякога хората вършат злини и това не трябва да бъде забравено.

„Задната къща. Дневникът на Ане Франк“, Ане Франк, превод от нидерландски Мария Енчева, издателство „Сиела“

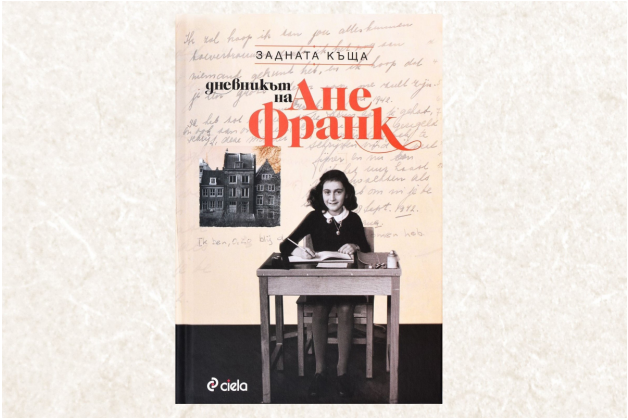

Днес искаме да ви разкажем за една книга, написана от малко момиче. Ане започва да си води дневник точно преди тринайсетия си рожден ден и пише в него малко повече от две години. Тя е била много самотна, не е имала нито една приятелка, а копнеела да споделя мислите си с някого, затова си представяла, че пише писма на своя връстница, която нарекла Кити. В тези писма описва ежедневието си, но също и своите тревоги, фантазии и желания.

Защо Ане Франк е била самотна?

Това се е случило през Втората световна война. Ане и семейството ѝ са живеели в Нидерландия и са били евреи. Когато хитлеристка Германия превзема Нидерландия, всички евреи са подложени на нечувано насилие. Били са ограбени, лишени от човешки права, измъчвани, откарвани в лагери и убивани. Не защото са направили нещо лошо. Просто защото са евреи. Такава съдба са имали и други, например хора с различни заболявания.

За да оцелеят, те трябвало да бягат или да се крият.

Ане Франк заедно със сестра си, майка си и баща си и още четирима други души прекарват над две години, скрити в Задната къща – няколко тайни помещения в една сграда. Не са излизали навън, стояли са на тъмно и тясно, в постоянен страх да не ги открият. Няколко души са им помагали с риск за собствения си живот, като са ги снабдявали с храна и книги.

Това е истина. То се е случило. В Амстердам има музей и всеки може да отиде в Задната къща и да види с очите си всичко онова, което Ане е описала.

Но знаете ли кое е най-трогателното? Самата Ане е оптимистична, изпълнена с мечти и желания, непрестанно се шегува в дневника си, бори се за справедливост в отношенията с близките си, ядосва се, че не я разбират, мечтае да се влюби. Тя е толкова изпълнена с живот! Винаги търси светлата страна на всичко, което се случва. Тя казва: „Няма да сме от полза нито на себе си, нито на ония отвън, ако не прогоним унинието, което ни е налегнало. Пък и какъв е смисълът да превръщаме Задната къща в Меланхоличната Задна къща?“.

Ане учи езици, чете и пише всеки ден; представя си как ще има свои деца и как ще се държи с тях. Разказва увлекателно и интересно. Да знаете само колко хубави и умни мисли има в дневника ѝ, на човек му се иска да си ги препише или да ги прочете на глас на някого; със сигурност – да ги запомни. Макар и съвсем млада, тя наистина е била изключително умна и чувствителна.

Ане пише дневника за себе си и споделя там своите тайни. Години по-късно, когато баща ѝ публикува този дневник, той го цензурира и пропуска онези епизоди, в които се разсъждава за любовта, за споровете с родителите – това са прекалено лични неща според него. По-късно са направени пълни издания като това, което ние прочетохме и ви разказваме за него сега.

Войната е зло. По време на война все едно се дава разрешение да бъдат престъпени всички закони. Няма справедливост, има само страдание. Войната отнема живота и надеждите, зачерква бъдещето. Затова е важно да се четат и тъжни книги, за да не бъде забравена истината.

Дневникът на Ане Франк всъщност е светъл и добър, защото и самата Ане е била такава.

Въпросника към тази статия можеш да решиш онлайн на:
/book/7933-da-opoznaesh-ane

Сканирай този QR-код и влез директно във въпросника ->

©"Вижте" е издание на Фондация Гутенберг 3.0. Всички права са запазени